

LBRIS

We know
books

TEODORA MATEI

FETIȚA-DE-DIAMANT
povestiri din ținuturi străine

t...

TRITONIC

Tritonic Books

© Tritonic pentru prezenta ediție

București – 2025

FETIȚA-DE-DIAMANT
povestiri din ținuturi străine
de Teodora Matei

Copyright © Teodora Matei
Copyright © TRITONIC 2025 pentru ediția prezentă.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonice.ro
www.tritonice.ro
Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu
recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția Science fiction & Fantasy este coordonată de Teodora Matei.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MATEI, TEODORA

Fetița de diamant : povestiri din ținuturi străine / Teodora Matei. -

București : Tritonic Books, 2025

ISBN 978-606-749-817-2

821.135.1

Coperta: Alexandra Bardan
DTP: Ioan Dorel Radu
Editor: Rebeca Cojocaru
Comanda nr. SFFH02/2025
Bun de tipar: Aprilie 2025
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Fetița-de-Diamant / 7

Fetița-de-Diamant pe Tărâmul-Umbrelor / 30

În căutarea Fetiței-de-Diamant / 55

Fetița-de-Diamant și Pietrele-Vii / 79

Fetița-de-Diamant

Argos online nr 11 (primăvara 2015)
Colecția *Povestea* (editura Tritonic, 2016)
Argos Trei (editura Tritonic&TexaRom, 2017, coordonator Michael Haulică)
Cele mai frumoase povestiri science-fiction și fantasy ale anului 2017 (editura Vreamea, 2018, coordonator Michael Haulică)
Galaxia 42 (online), nr 42-43 / decembrie 2023

Sala tronului e luminată doar de făcliile înfipite în pereții de piatră. Flăcările dansează la deschiderea ușii; împăratul mormăie nemulțumit. N-are chef de plângeri sau de oaspeți.

Bătrânul șovăielnic în robă cenușie înaintează spre tron. Lasă pe dalele lustruite povara din spate și împreunează mâinile. Înclină capul dinaintea bărbatului masiv care-l privește de sus.

- Ce-i cu larma aia de-afară, părinte?
- Măria-ta, s-au întors solii noștri de pe Luna Verde...
- Și-acum spui, Sfinția-ta?!
- Abia au aterizat, mărite... Iar Cartea...
- Iar ți s-a deschis bolovanul?

Marele Preot e păstrătorul Cărții-din-Stâncă. Când a izbucnit Focul, toate cărțile din orașe au ars odată cu

clădirile ce le găzduiau. Împăratul a poruncit reconstruirea bibliotecii palatului și tipărirea cărților pierdute. Numai că nimeni nu-și mai amintea o carte întocmai, iar autorii lor muriseră de mult. Supărat, împăratul a interzis cu desăvârșire cititul ori tipăritul cărților. Nimeni n-a mai avut curaj să născocască povestiri noi. De atunci, toate actele împărăției sunt scrise de mână. Tiparnițele au îmbătrânit; oamenii le-au uitat. Singura rămasă, asupra căreia n-a avut nicio putere, a fost Cartea-din-Stâncă, apărută de nicăieri în chilia Marelui Preot. Ignoranții râd; pare că preotul umblă peste tot cu un bloc de marmură. Cartea se deschide numai pentru el, în anumite momente, niciodată la aceeași pagină. Preotul o alintă mângâind piatra rece, recunoscător că, din timp în timp, citește cuvintele străvechi. Sunt scrijelite atent. De mâna omului ori nu. Cartea i-a avertizat când Ploaia-cea-Mare a înecat jumătate din împărăție. Oamenii s-au retras pe dealuri. Tot ea le-a prezis atacul drogilor cei cu șapte capete de pe Steaua Cenușie. Atunci împăratul însuși a condus artileria, surprinzând atacatorii când se pregăteau să aterizeze. Marele Preot poate intra în sala tronului sau în dormitorul împărătesc la orice oră.

– Măria-Ta, dimineată, Cartea mi-a spus că veți primi un dar. Că e doar începutul, iar pentru restul e nevoie de mai multe zboruri. Și nu veți avea decât jumătăți.

Împăratul își trece degetele prin barbă, încruntat.

– M-ai lămurit buștean! Dumneata înțelege ceva din asta?

– Nu, Măria-Ta; mai mult decât atât: pe drumul spre palat am întâlnit mulțimea care aclama echipajul sosit de pe Luna Verde. Oamenii vorbeau de Copacul-Umblător....

– Ce să-nsemne asta?

– Nu știu, mărite, eu m-am grăbit să vă transmit mesajul Cărții... Dar poate darul vine de pe Luna Verde...

– Mda, Sfinția-ta, ia să vedem!

Împăratul părăsește tronul. Calcă greoi spre ușa zăvo-râtă a balconului. O descuie atent; face un pas în spate când lumina inundă sala rece. Sprijinit de balustrada de piatră tocită, privește uimit grozăvia din curte. Un copac semeț se târăște prin țărâna gălbuie. Își avântă rădăcini - tentacule; acestea se strâng și trag după ele trunchiul de cleștar. Primul rând de ramuri se întinde în fața celor doi bărbați. Preotul dă capul pe spate. Nu-i vede vârful.

Crengile groase sunt la fel ca trunchiul, albăstrui-side-fate. Cele mai subțiri - violacee, iar frunzele transparente.

În jurul lui aleargă, înarmate, gărzile. Căpitanul lor îngenunchează, își recunoaște înfrângerea:

– Măria-Ta, iartă-ne, dar n-am putut să-l oprim! A rupt porțile cele mari, am tras în el cu arcul, cu arme de foc... Nici nu l-am zgâriat... Abia am oprit poporul, voia să-l urmeze...

Poate cu alte ocazii, împăratul ar fi ordonat arestarea și pedepsirea vinovaților. Acum, privește colosul ca de sticlă, ascultă vrăjtit clinchetul frunzelor. Dă din mână plictisit:

– Mergeți înapoi la posturi!

Copacul-umblător se oprește în fața lui.

Marele Preot se întoarce spre sala tronului de unde răzbate un foșnet slab. Scoate Cartea din desaga prăfuită; o simte vibrând. O așază atent pe pardoseală. Pentru prima oară martor la primirea unui astfel de mesaj, împăratul i se alătură. Vede bucata de marmură deschizându-se. Sunt câteva simboluri pe cele două pagini, dar numai preotul le cunoaște.

– Ia spune, Sfinția-ta!

– *Oaspetele are nevoie de casă.*

– Oaspetele?!

Preotul înclină din cap spre ramurile odihnind pe balustradă.

– Adică el? Să-l iau aici cu mine? E imposibil! În grădina palatului, poate?

Cartea se închide ridicând un nor de praf, pentru a se frânge iar. Niciodată Marele Preot nu mai citise trei mesaje în aceeași zi.

– Măria-Ta, trebuie dus pe Dealul-Vânturilor, alături de frații săi.

– Ei, drăcie! Acum are și frați?! În pustietatea aia?!

– Pădurea-Ceții, mărite...

– Ai dreptate, părinte, ai dreptate... dar locul ăla-i blestemat, de-acolo n-a ieșit nimeni, niciodată. Cum adică, să-l ducem? Merge singur! Să-i urăm drum bun!

– Măria-Ta, Cartea ne sfătuește să-l considerăm oaspete. Pe de altă parte... primul mesaj zicea ceva de jumătăți. Acum, de frați. Dacă ăsta umblător are o pereche aici?

– Așa-i, părinte, dar tot nu-nțeleg...

– Mai mult nu știu, mărite...

Câteva ciocănituri discrete în ușă îi întrerup.

– Intrați! tună împăratul.

În sala tronului pătrund trei bărbați în costumele gri ale Armiei Spațiale. Se opresc la câțiva metri înaintea tronului și îngenunchează.

– Ridicați-vă, veniți mai aproape! Ce ați găsit acolo?

– Niciun suflet, Măria-Ta, niciun suflet...

Vorbește cel ce-i mai mare peste ei. Continuă greoi.

– Am umblat preț de trei răsărituri de-ale noastre. Numai câmpie cât vedeam cu ochii. Ca de sticlă. La ulti-

mul răsărit ne-am trezit înconjurați de o pădure de... de copaci din ăștia de sticlă... Putem să jurăm, Măria-Ta, că ne făcuserăm adăpost sub cerul liber, pe un teren neted ca-n palmă. Nici măcar un fir de iarbă n-am văzut. E o liniște acolo... doar când mai adia vântul se auzeau frunzele lovindu-se între ele. Ne-am strecurat tiptil printre tulpinile care parcă voiau să ne rețină. Am completat jurnalul de bord și ne pregăteam să ne întoarcem. Ne-am speriat când unul din copacii lor s-a lipit de nava noastră. Și-a încolăcit crengile în jurul ei de-am crezut că ăla ne e sfârșitul. Am continuat manevrele de decolare și ne-am ridicat de la sol. Copacul se lipise de carlingă. Nu-i simțeam greutatea. L-am adus aici. Am aterizat, s-a desprins de navă și a început să se târască. Măria-ta, singur a venit...

– Singur, singur... întăresc subalternii.

Împăratul își prinde între degete fire din barba sură și trage, absent la cei ce-l înconjoară. Dă din cap gânditor.

– Mergeți la bază! Așteptați noi ordine!

– Așteptăm, Măria-Ta!

Cei trei părăsesc sala tronului cu spatele. Marele Preot își aruncă pe umăr desaga purtătoare de Carte.

– Ce facem, Sfinția-ta?

– Ce ordonați, Mărite...

– Să ordon... Convoc Înaltul Consiliu. Până atunci, părinte... vezi de oaspete!

Împăratul iese hotărât pe ușă, urmat de preotul nedumerit. Acesta ajunge în curte și se așază alături de una dintre rădăcinile-tentacule. Sunt reci și dure. Nici frunzele nu se mai mișcă în vânticelul de seară. Copacul-Umblător pare o statuie de gheață dintotdeauna aflată în curtea palatului. Preotul ațipește cu fruntea pe tulpina sedefie. Visează o